

JELENA JANKOVIĆ: INSAJDER U PAKLU SUPER MODELA

Sa poprišta borbe za goli opstanak, suza, dijeta i zakamuflirane prostitucije, stižu zabrinjavajući izveštaji o srpskim ćerkama koje su radi šake eura i života u evropskim metropolama prodale i ono malo ponosa koji su ponele iz rodne grude.

Naličje milanskih kastinga, modnih agencija i bekstejdževa glamuroznih revija otkriva zašto je balansiranje na fešn trapezu neizdrživo za mnoge istočno od raja devojčice.

Ivana (26 godina): Ne živimo mi, kao što to zamišljaju naši roditelji koji nikada nisu napustili svoje selo. Nema tu nikakvog glamura, niti velikih para. Samo beda i odricanje - ali ja to njima nikada ne bih rekla. Neka misle da mi je dobro. Tako je najlakše.

Šoljica je udarila u tacnu i kroz monolocale okičen mermerom, prostrujao je oštar zvuk. Sandra je skočila sa mesta na kome je sedela poslednja dva sata i uzviknula „Devojke može malo narodnjaka?!“ Ostale su bezvoljno klimnule pospanim glavama. Uzela je daljinski u ruke i na LCD ekranu, ukazao se spisak numera srpskih folk idola. „Može ova naša?“

- Ima ona sve, noge preduge, lepo lice k'o iz magazina, ima ona sve, lepa, lepa je, sva bez mane, ali još joj fali?

Lela se spušta na sofu pored mene. Jako je umorna. Sa uzdahom i nekim polusmeškom me gleda par sekundi, a onda konstatuje „fali nam sve“.

Kažem joj da kapiram, ali da lepo lice i duge noge, mogu da joj omoguće mnogo toga. Za razliku od ostalih, Lela još nije izgubila nadu. Ima dvadeset i tri godine. Lepu plavu kosu, čvrste grudi i dovoljno je mršava. Svakog jutra ustaje u pola sedam i trči u obližnjem parku. Onda ide u teretanu.

Vadi mali notes: „Sutra imam kastinge od devet do pola šest. Možda i ubodem nešto!“

Ivana je podrugljivo posmatra: „Kada nećeš sa nama za vikend. Neviđeno si tele!“

Vidim kako je Lela posmatra, ni zbunjeno, ni bezobrazno, samo sa nekim tihim prekorom. Ne izgovara ništa, ali mi je jasno da uopšte ne odobrava te vikend izlete.

Iako neupitana, Ivana nastavlja razrogačeno gledajući u mene. Kao da traži podršku:

- Pa nije to baš prostitucija, Bože moj, odeš na vikend, sunčaš se. Kada bi i inače bila na jahti. Super se zezaš, poziraš malo sa Markom, smeješ se i još možeš da dobiješ neku lovnu, a poklone skoro sigurno.

- A ne krešete se tamo? - pitam je bezobrazno, mada je ona navikla na takva moja pitanja.

- A'e ne lupaj, majke ti! - kaže i povlači depilacionu traku sa prepone uz jak urlik.

- Ah, to je bezveze - kaže mi sa bolnim izrazom lica.

- I ja sam ovako (glavom pokazuje prema Leli) jurila sa kastinga na kasting, pa sam shvatila da od toga 'leba nema. Znaš li ti Jelena koliko ovde ima Ruskinja? Rade bre za pedeset eura po ceo dan. A izgledaju tri puta bolje od nas. Uostalom, ni taj izgled nema puno veze. Pogledaj ove nakaze, top modele. Niže su od nas po deset centimetara, pa za to dobijaju sve moguće kampanje i milione. Nema ništa od toga?

Lela je zaustila da kaže nešto, pa je naglo odustala. Umesto toga, odgegala se do musave kuhinje, napunjene crnim kesama za đubre i neopranim suđem i pitala me jesam li za neku laganu večeru.

Ispružena na improvizovanom krevetu od ostataka „Ikea“ troseda, Marija je dovikivala da bi i ona nešto mogla da pregrize. Samo je Sanja ostajala po strani, vešto udubljena u neki prospekt za letovanje. Primetila sam njenu odsutnost.

- Negde putuješ? - pitala sam.

- Ma, ne, ne? - odgovorila je pocrvenevši.

- Ivana, koja je skidala traku sa centralnog dela prepone, uz sočno psovanje, samo je nastavila u istom tonu: „Ahahahahah, to joj je od herdze, sada se tako prepusti slikama koje stvara. Neće da sluša našeg Bidžu, pa joj posle nije jasno što nema love?”

Neprijatne sekunde muka prekinula je Lela koja se vratila sa pet-šest krekeri i dva pomodorina.

- Ako hoćeš, imamo i malo „Filadelfije” u frižideru, da namažeš - velikodušno je ponudila.

Mene je ipak mnogo više interesovao taj Bidža, ili kako se već slično zove, godinama najveći liferant beogradskih lepotica za Milano.

- A naš veliki gazda!?

Sve se okreću sa nekim preplašenim izrazima lica.

- Pa on je čist makro!

Lela ćuti, Marija žvaće kreker, Sanja me izgubljeno posmatra, samo na Ivaninom licu vidim neku čudnu grimasu.

- Kako misliš makro? Znači mi smo kurve?!

- Ma ne baš to? - pokušavam da se izvadim.

- Nego ono večere, izlasci sa tim matorcima za lov, to je isto neki oblik podvođenja i nameštanja.

Ivani već žilu kucavicu nazirem na čelu. Taman kada je htela da počne da besni, reagovala sam kako treba: „Mislim, on verovatno pokušava da bude makro, ali niste vi tolike budale”.

Već zajapurena Ivana mi odobrava: „Ah, pa nismo mi baš sisale vesla. Bidža misli da može da nas drži pod kontrolom, ali, ništa od toga. A i to što vikendom idemo na Tomasovu jahtu, pa to je normalno. On je zapravo pravi vlasnik modne agencije.”

Nisam tog dana pitala Ivanu kakvo je zadovoljstvo sunčati se u toplesu dok loše ofarbani osamdesetogodišnjak i iskompleksirani četrdesetogodišnjak Bidža balave i čekaju svaki slobodan trenutak da se fotoaparatom ovekoveče sa mladim gologrudim Srpkinjama. Istina je da su svakog vikenda po Bidžinoj velikodušnoj preporuci odlazile na Tomasovu jahtu. Da li su i s kim tamo spavale, znaju samo one. Da su se šetkale gole po palubi, to znaju svi ostali koji su ikada prošli pored usidrene jahte italijanskog bogataša iz modnog biznisa. Naravno, ako ovaj modni naziv možemo koristiti, pošto se o agenciji za poslovnu pratnju tu svakako radi.

Posle nekoliko dana shvatila sam da moram da izdvojim Lelu, povedem je na piće i iskoristim sve svoje adute ne bi li konačno izvukla pravu priču.

Pomisao da Bidža nemilice bezdušno troši ove uglavnom dvadesetogodišnjakinje iz Beograda i onemogućava im da ikada posle budu normalne, stvarao mi je osećaj mučnine. Lela kao da je to odmah predosetila. Posle dva sata ćaskanja i u nekoliko mojih konkretnih pitanja, učtivo me je zamolila da krenem s njom na neki kasting u obližnjoj ulici, a da zatim odemo zajedno na neki aperitiv i eventualno za sedam eura dobro večeramo. Pristala sam.

Kasting je već bio počeo u malim zagušljivim prostorijama na Via Tićineze, sela sam u bar prekoputa i mozgala kako je najpametnije izvući najpošteniju priču. Ah, ne bih da unapred osudim Bidžu, ali to njegovo majmunsko lice i oči koje su žmirkale u svakoj neprijatnoj situaciji. Ta perverzna sreća kada se dočepa preplašene klinke od petnaest godina, bez grama viška sala i sat vremena joj drži predavanje o tome kako je previše debela. Nedostatak respekta i normalnog stava, samo su ukazivali da je reč o čoveku koji je neizlečivo oboleo i za koga odavno više nema leka. Osim nekog sela u istočnoj Bosni, gde bi mu možda ovce pružile novu životnu i moralnu satisfakciju. Čak bi i te ovce teže naterao da odlaze na večere sa njegovim ocvalim i perverznim

poslovnim partnerima, nego poslovično gladne Srpkinja.

Onda sam odagnala loše misli i usredsredila se na nakaze koje su demonstrativno iskrivljene štikle zabijale u milanski otopljeni asfalt. Doduše bilo je i lepih. Međutim, jedna me je zaista uplašila. Oko sto osamdeset santimetara visoka, a teška, recimo četrdeset sedam - osam kilograma. Što bi naše babe rekle - kost i koža - ali u bukvalnom smislu. Ramena suviše oštra i ispala. Kukovi kakvi se viđaju na modelima u kabinetima za anatomiju medicinskih fakulteta. Prepržena kosa i potpuno ravan grudni koš - kao u nekog dečaka. Bila je u skoro ravnim cipelama, ali se klatila kao da hoda na štulama. U jednom trenutku, mislila sam da će se sama od sebe prelomiti. Pila sam kapučino i krajičkom oka posmatrala defile uglavnom devojaka iz istočnih zemalja i Južne Amerike, koje su pristizale na kasting u nadi da će dobiti posao i nekako preživeti bar do kraja meseca.

Nedavno mi je Lela rekla da niko, pa ni oni apsolutno verzirani, ne mogu tačno da procene koji će se tip devojaka tražiti u narednoj sezoni. Ovakve, osušene i sablasne - verovatno ne. Lela je izašla sa ne baš presrećnim izrazom lica: „Ah ti kreteni, kukovi su mi za jedan santimetar širi nego što je potrebno! „

Sela je do mene i naručila barene krompire sa polipima. Nervozno je prstima cepkala salvetu: „Ne znam kako ću platiti affito ovog meseca!?” Uostalom, moram prvo da promenim agenciju, jer me ovde sabotiraju, bukeri mi uopšte ne javljaju kada imam kastinge. Znaš ono - nisam podobna. Mnogo pitam, a vikendom umesto da se sunčam, verovatno pijančim i radim ko zna šta. Tako bar Bidža misli!”

Bio je to idealan trenutak da se raspitam o skrivenim metodama njegovog nazovi uspešnog rada i konstrukciji legalne otmene prostitucije, koju je očigledno patentirao. Kod Bidže ništa očigledno nije bilo pitanje morala. Postavio je odmah stvari tako je moralno uvek bilo ono što donosi zaradu i što se njemu lično isplati. Uostalom, nijednu od tih devojaka Bidža nije primoravao na seks, samo im je suptilno sugerisao šta bi bilo najbolje za njih. U zavisnosti od toga koliko su „pametne”, one bi ga poslušale ili terale po svome. No, on se uvek svojski trudio da neposlušnicama pokaže kako nisu u pravu, i da će zbog toga loše završiti. Skoro uvek su to bile prljave metode, poput ove koju je primenjivao na Leli - jednostavnim ignorisanjem i sabotiranjem poslova.

Devojke koje su bile dovoljno inteligentne da ga poslušaju, na vreme su dobijale spiskove sa poslovima, a miljenice su čak mogle da se oslone i na njegovu nesebičnu pomoć. Plavuša, čvrstih očuvanih grudi, koja je nervozu lečila cepkajući inventar na Via Tićineze definitivno nije bila jedna od tih.

Na moj ponovni pomen „prostitucije” , kao jedne od Bidžinih metoda rada, Lela odmahuje glavom.

- Nije to baš prostitucija, ne možeš tek tako da kažeš!

Solidarnost sa ostalim devojkama i kod nje dolazi do izražaja.

- Moraš da shvatiš da one ne spavaju ni sa kim zbog novca, niko im ne plaća, niti moraju da imaju seks, ako to ne žele!

Smirujem je objašnjenjem da sam se malo pregrubo izrazila i da je potpuno razumem.

- Sve je stvar izbora, one rade ono što im se sviđa. Ja, na primer, nikada više ne bih išla na Tomasovu jahtu. Ali, to je moj izbor! Ne zbog toga što je mene neko primoravao da radim nešto što ne želim, već jednostavno zato što mi se nije dopalo.

Iako je ohrabrujem da nastavi monolog, ona čuti i osvrće se okolo kao da je preplašena rečima koje je izgovorila. Zatim sa gađenjem trpa nekoliko sitno iseckanih krompira sa polipima u usta,

sporo žvaće i mulja ih po ustima, lenjo, kao da odugovlačenje gutanja ima neku svrhu. Odlučujem da malo otčutim, pretvorim se u uvo, i vidim da li će sama nastaviti priču, bez mog daljeg insistiranja, koje bi je svakako uplašilo. Na sreću, intuicija mi je dobro govorila.

- Eto, Ivana, videla si kakvu garderobu ima. Ti matorci ti kupuju sve što pokažeš prstom. A oni su i uglavnom impotentni. Njima dovoljno imponuje i da na jahti poziraju sa desetak golih klinki. Šta im je to da potroše soma - dva. Za njih - stvarno smešno. Agencija super radi. Klijenti su zadovoljni. Supermodeli, odnosno devojke koje su imale mnogo više sreće, pobrale su lovnu i potpisuju milionske ugovore. Nama preostaje samo da radimo bedne fitinge, ako imamo sreće i šouomove, kao pokretni ofingeri - od jutra do sutra. Maja, Marija, Nataša (Maja Latinović, Marija Vujović, Nataša Vojnović) su nešto sasvim drugo. One su jedne od sto hiljada devojaka, koje su jednostavno imale sreće. Meni je sad samo da skupim neku sitnu lovnu, ili možda nađem nekog glupog Žabara, pa da se vratim u Beograd, a da se ne izbrukam.

Kako su moje poznanice donekle prozele moju istraživačku nameru, čini mi se da su sklopile neki tihi konspirativni pakt o ćutanju u mom prisustvu. Doduše Lela, ali i Sanja, kao heroinski rekoalescent, nisu baš bile dosledne u nameri. Prva zato što se i sama gadila zbog Bidžinog odnosa prema devojka, i jasne namere da im uništi živote, a druga zbog labilnosti karaktera.

Scena se odvija u jednom baru u strogom centru Milana. Vreme za aperitiv i okrepljenje, razume se. Za sitne pare i koktel, i ne baš tako kvalitetna hrana. Ali šta tu može da se uradi?

Pitam Lelu da odemo do agencije. Nečka se. Odlaze. Shvatam da je Bidža vrlo lako namirisao opasnost koja ga vreba iz mog drskog nastupa i kao nezainteresovanog stava, pa im je jasnim ukazom ili učenom zabranio da vreme provode u mom društvu, uopšte ne komentarišem, ali tiho likujem. Još uvek nije svestan mog plana, a ni žestoke namere da ga sprovedem. Odlične mogućnosti da postanem „insajder” tipične namenske priče, samo me još više ohrabruju. Ipak, Lela, sa kojom sam poslednjih meseci postala drugarica pristaje da mi objasni kako čitav sistem funkcioniše.

- Ah draga, Bidži su mnogi pretili, očevi, frajeri, rođaci nekih devojaka, pa vidiš, niko mu ništa nije mogao. Znaš, on je ipak inteligentan čovek. Prvo stvori situaciju u kojoj zavisiš isključivo od njega. Onda ti objasni da si glupa, da oko ima milion boljih riba od tebe, da si niko i ništa, i da imaš sreće što te gotivi, pa će ti on pomoći da uspeš. Znači faza dva: Bidža ti velikodušno čini neku uslugu. Sve počine pitanjem: „A šta radiš za vikend?” Devojka, naravno kaže - ništa, blejim - jer vikendom nema kastinga i poslova. Onda on predlaže mali izlet do Monte Karla, sunčanje na Tomasovoj jahti i bezbrižno uživanje. Napomene joj da je pozvao još nekoliko gotivnih devojaka, i da će svi se super zezati, a iz priče ona treba da shvati da će se Bidža jako uvrediti ako ona posumnja u iskrenost njegove velikodušne ponude. Ako ne prihvati, nastaju problemi. Tako sam i ja prvi put prihvatila. Doduše, mnoge prihvataju iz razloga što u životu nisu imale puno prilika da vide ni more, a o jahti da ne pričam. One su mu zaista beskrajno zahvalne i na samom pozivu. Ja sam se odmah pokajala. Jeste da me niko nije napadao, ali me je Tomas tako ofrlje pipkao i postavljao glupa pitanja.

Ostale devojke su se razbaškarile po palubi, a onda je došao Bidža i sve davio kako je jahta divna, sa nestrpljenjem očekujući izlive zahvalnosti i grupno divljenje njegovim idejama. Posle možda pola sata, Bidža se namrštio, i sa uvežbanim izrazom lake uvređenosti i neverice, pitao nas da li je moguće da se sunčamo „tako” obučene. Izdeklamovao je kako smo prave Srpkinje, seljančure, i kako smo toliko primitivne, da mislimo da ti milioneri na našoj i na jahtama oko nas, nikada uživo nisu videli gole sise. Zgražavao se tako nekih pet minuta, sočno začinjavajući

komentare uvredama, sve dok na Tomasovo veliko zadovoljstvo nismo poskidale grudnjake i izbacile sise na sunce. Odnekud, pojavio se i momak iz posade, sa digitalnim fotoaparatom, pa smo pozirale sve zajedno sa ocvalim, matorim Tomasom, neuredno ofarbanim, sa crvenim flekama po licu i staračkim pegama po nemoćnom telu.

Bidža je napokon bio zadovoljan, a ja sam povraćala od stresa i čvrsto odlučila da svakog sledećeg vikenda budem zauzeta. Zato sada, od jutra do sutra idem na kastinge i molim Boga da dobijem bilo kakav posao.

Neočekivano, Lelina otvorenost me je pomalo šokirala. Znala sam da je pravi trenutak za istinu i nisam htela da olako odbacim mogućnost da propustim inside priču. Naivno sam je upitala da li je prošla i kroz Bidžin krevet. Zbacila je isfeniranu kosu i pogledala me sa nekim tužnim osmehom.

- Pa šta misliš? Ne sve, ali to se gotovo podrazumeva. Kako neko da ga odbije, a hoće da radi. Pritom, ovde ima devojaka koje rade po pet godina, pa ne znaju ni jednu jedinu reč italijanskog. Vezane su za agenciju i strah ih je da bilo gde drugde pokušaju, jer se boje da će se istorija samo ponavljati. Onda sede tu gde jesu i nadaju se nekom svom milioneru. Imaju i svetlih primera među starijim devojkama. Nije nemoguće udati se za milionera, jer ih je toliko sada svuda u Evropi, samo treba imati dosta sreće i dobre i jake veze, a Bidža im uvek jasno stavlja do znanja da bi i on mogao da im pomogne kao provodadžija. Samo ukoliko ga budu slušale! Znaš, i kada izlaze sa njegovim poslovnim partnerima na večere, on je uvek rad da ih posavetuje s kim da spavaju, a koga samo da zavlache. A to radi, kako sam kaže, jedino u situacijama - kada dotičnu devojku baš gotivi.

Ivana se približavala našem stolu i Lela je momentalno začutala. Ništa mi nije rekla, ali sam znala da je razgovor strogo poverljiv i da bi mogao da joj napravi puno problema, ukoliko bi Bidža slučajno bio upućen u sadržaj.

Zato sam hitro reagovala i zadihanu Ivanu odmah upitala jel' videla popust na kozmetiku u „Douglassu”. Nastavile smo na temu šminke i cena, i Ivana je, da bi oslikala naš razgovor, žurno iz nesesera izvukla svoj novi „make up set”, na svojoj nadlanici demonstrirajući najnovije boje karmina. Usput se prisetila da je Lela maločas bila na kastingu.

- Kako je prošlo maco? - delovala je iskreno zabrinuto.

- Jebeni santimetar na bokovima - bezvoljno je odgovorila Lela.

- Ma to je od koke - prokomentarisala je Ivana, hvatajući se za pudrijeru.

- Sto posto, odlučila sam da ga više ne uzimam, osim u specijalnim prilikama. Gojim se kao krava. Samo u prvom trenutku smršam, a onda pravi pakao. Ne bi ni ti trebalo da ga uzimaš.

Lela je gledala bezizražajno.

- Pa i nisam, poslednjih mesec dana, od kada je Bidži neko rekao da sam se navukla - tako je akcentovala reč „neko”, da sam u trenutku pomislila da je i to bilo Ivanino delo.

Ivana se nije dala zbuniti.

- Ma ko jebe Bidžu, on se kao ne drogira, pusti to molim te, nema manekenke u ovom gradu a da ne šmrče. Jesi li videla one u „Old fešenu” (diskoteka na Pjaca Castelo) odvaljuju se u WC- u, ni vrata ne znaju da zatvore. E, kunem ti se, zenice kada im vidiš, kao petoparci. Pa malo zezanja, šta sad, nego je muka kada uzimaš non-stop, pa naglo prestaneš. Onda se gojiš ko krava! Šta da ti kažem, nemoj da jedeš, samo pij vodu i to ti je dovoljno. Ili, malo uzimaj, s vremena na vreme, inače ćeš ostati bez posla i love totalno. Nego, reci mi kako je Sanja?! - Ton Ivaninog pitanja me je isprovocirao, da i ja postavim nekoliko potpitanja Leli, uglavnom - zašto Sanja - možda joj nije dobro i slično. Mada je već shvatila da je počela da srlja, Ivana je (možda namerno) nastavila.

- Ma ništa - posmatrala me je ispitivački. - Sinoć je Bidža pozvao oko pola deset da siđe ispred

zgrade. Vratila se posle dva sata sva uplakana i nikome nije htela da kaže zašto plače. Samo je uletela u sobu i jecala do jutru. Ko zna šta joj je sve rekao!?

Posmatrala sam kako se na Lelinom licu kapilari ispunjavaju krvlju. Jedva se suzdržavala i ja sam sa strepnjom očekivala sledeću reakciju. Okrenula se naglo prema Ivani i sa izrazom gađenja uzviknula: „A što ne pričaš malo o sebi, i o tome kako ti cmizdriš - kada god moraš da pušiš matorcima - da bi Bidža bio dobar prema tebi.”

Ivana je prebledela, promrljala je kako je Lela načisto odlepila od kokaina, strpala karmine, maskare i senke u torbicu, i naglo ustala.

Zatim se okrenula, bacila deset eura na sto i rekla: „Ćao Jelena, a ti mi se više ne javljaj, jel ti jasno!”

Posmatrala sam suze ogorčenja koje su se kotrljale niz Lelino lice i odlučila da je krajnje vreme da prestanem sa potezanjem neprijatnih tema, koje bi mogle da stvore zlu krv među devojkama.

Bila je nedelja. Telefon mi je zazvonio i na ekranu se ukazao Lelin broj.

- Hej ljubavi, kako si danas?

Rekla sam joj da sam dobro.

- Hoćemo li večeras u Hollywood (diskoteka na Corso Como). Samo mi devojke?

Pristala sam, dosadna nedelja uveče zaista nije imala bolju soluciju.

- A ko sve ide? - pitala sam.

- Ma sve, Sanja, Ivana, Marija, mala Tamara i Boba, biće fenomenalno.

- Ti i Ivana ste sada okej? - izletelo mi je.

- Ma da, to ti je standardno kod nas, gluposti. Moraju devojke da rade šta moraju, a i ja sam malo preterala. Sada mi je smešno što se femkam. Nije to toliko strašno što odu na poneku večeru. Gluposti, nisu one prostitutke, samo večeraju, zezaju se.

Tema me je jako zainteresovala, kao i Lelino naglo promenjeno mišljenje i malo čudniji ton sa kojim je sve to izgovarala, pa sam taman počela da je ispitujem gde su nestale u petak i subotu, ali me je prekinula u pola rečenice.

- Hajde, vidimo se onda kod nas u pola dvanaest.

Oko deset sam navukla farmerke i top, nabacila malo šminke i krenula peške ka njihovom affitu u širem centru grada. Imalo je dosta da se hoda, ali sam htela da malo razbistim misli. Kada sam stigla, imala sam utisak, da je vreme u tom stanu stalo nekoliko dana ranije, dok se Ivana depilirala, a Marija ručala krekeri na Ikea krevetu. Mrve su bile svuda okolo, kao i šminka i pegle za kosu. Na stolu je stajala kreditna kartica i jedna urolana novčanica.

Marija se držala za koren nosa: „Nema više, jebiga, ali ćemo da kupimo - posle.”

Nasmejala sam se. Vrzmale su se po maloj prostoriji, jedna drugoj dodavajući komade garderobe i šminke. Bile su brze i nekako su ličile, valjda zbog činjenice da su sve dugokose, mršave i visoke. Navukle su uske farmerke i majice ili tunike, i posle nekih pola sata, objavile da su spremne, dok sam ja ispijala poslednje kapi filter kafe, koju mi je Marija donela.

Ivana me je pitala da li znam za broj nekog taksija, a Lela je premazivala drugi sloj laka preko prilično izgrickanih noktiju. Iskoristila sam priliku.

Posmatrala sam lepa lica Ivane, Lele, Marije, Tamare, Bobe (koja je tek napunila devetnaest) i postavila pitanje koje niko ne voli.

- Gde ste vi uopšte bile za vikend?

Zgranuto su se pogledale, a onda je Boba kao iz topa odgovorila: „Pa u Nici, kod Tomasa.”

Nastala je neprijatna tišina. Shvativši da sam zaista preterala, brzo sam temu prebacila na

pozivanje taksija: „Ivana, trebaju nam dva vozila, mnogo nas je, nemoj da zaboraviš.“

Boba se namrštila i ispitivački posmatrala Lelu, koja je kažiprstom mahinalno skupljala ostatke kokaina sa ploče na stolu i njime masirala desni. Niko ništa više nije rekao. Lela me više nije gledala ispitivački u oči. Išla je dotle, da je sačekavši da se ja prva smestim, insistirala da uđe u drugo vozilo. Nisam se zbog toga nimalo uzrujavala. Klasična reakcija. Na Corso Comu smo se lagano probile kroz gužvu i izljubile sve ponaosob sa Stefanom, koji radi na vratima. Hostesa nas je odvela do VIP dela, gde smo se smestile i naručile šampanjac i vodku. Odjednom se pojavilo mnogo mladih muškaraca oko nas. Uglavnom nižih, pripitih ili euforičnih od kokaina. U susednom separeu, sin emira iz Dubaija se sa svojom svitom neobuzdano peo po klupi za sedenje i spuštao šešir preko očiju.

- Ja sam Karim! - vikao mi je u ušnu školjku na lošem engleskom.

Razmenili smo nekoliko reči.

- Hoću da ti predstavim nekog Helen - onda je povukao za džemper neku osobu.

Nisam mogla da procenim da li je reč o muškarcu ili ženi.

- Ovo je Snejk!

- Zašto snejk? - drala sam se, da bi me čuo.

- Pokaži joj! - sugerisao je Karim tom stvorenju.

Snejk se okrenuo, ili se okrenula prema meni, i zapalacala jezikom od dvanaest santimetara.

- Šta je ovo?! - šokirano sam pitala Karima.

- Znaš, u nekim afričkim plemenima istežu vrat, u nekim buše noseve i arkade, a ja sam našao Snejk. Kod njih istežu jezike! Super je zanimljivo!

Odvratila sam pažnju sa Karima, jer su se neki fudbaleri spontano okupili oko našeg stola i konobarica je besomučno donosila nove i nove zalihe šampanjca. Od alkohola je već počelo da mi se vrti u glavi i imala sam napade neprijatne mučnine.

Karim me je ščepao za lakat.

- Ej Helen, hoćete li ti i tvoje drugarice sa nama na after hour u „Principe de Savoia“ (najskuplji hotel u Milanu).

- Ne, ne, zaista moramo da spavamo.

Karim me je posmatrao još nekoliko sekundi:

- Platiću, samo da dođete na žurku, bez ikakvih obaveza. Imamo ogroman apartman, Di džėja, gomilu alkohola, bombonice (ilustrovao vađenjem tablete extazija iz džepa), koke. Sve što pomislite.

- Karime, drugi put!

- Ali, daću vam po dve hiljade.

Karim je odustao posle sledećeg odbijanja, ali meni je sve bilo jasno. Prosečna plata u Milanu je hiljadu i dve stotine eura. Prosečna manekenka može da zaradi oko dve - tri hiljade, nekad i mnogo manje. Ovakve ponude su zato više nego primamljive. Nema klasične prostitucije, nema nikakve satnice i profesionalizma. Sve je zamaskirano zezanjem i potrebom muškaraca svih starosnih doba da budu okruženi lepim ženama. Seks je samo uzgredna i logična posledica te vrste druženja. Nešto što se podrazumeva. Između legalnog silovanja i lukavog prisiljavanja. Lanac ucena je toliko opasan i nepredvidiv, da je samo pitanje koja će karika u kom trenutku pući.

A pucaju sve. Pre ili kasnije. Ne samo dvadesetogodišnje neiskusne devojke, nesposobne da rasude šta je dobro, a šta loše. Njihovim roditeljima će biti potrebno bar desetak godina da shvate da im ćerke propadaju zbog želje da im ispune očekivanja. Pucaju i podvodači, dobro zamaskirani

ulogama menadžera, „fešn“ magnata i ispraznim licimernim frazama kako oni tim devojkama zapravo velikodušno pomažu da se snađu. Zapad je odavno prestao da ima upražnjena radna mesta za neobrazovane, lepe i izgledne istočne devojčice. Kako je ponuda veća, cena nemilosrdno opada i to je jedini relevantan zakon kapitalističkog tržišta.

Ni Eva Hercigova nije srećna. Ova češka lepotica ima sada trideset i dve godine. Pripada generaciji supermodela. Pored Naomi, koja u poslednje vreme gradi imidž razbijačice, Klaudije Šifer koja trenutno umire od anoreksije i Kejt Mos koja se više ubija kokainom umesto da hara svetskim pistama, Eva će svakako ostati upamćena kao jedan od najtraženijih i najplaćenijih modela devedesetih.

Ono što me je potaklo da pišem o njoj je čudna sudbina svih modela. Jeste da one koje nisu uspele u svom poslu, što je doduše veoma teško, postaju lake žrtve svojih šefova sa makro sklonostima, ali i Eva je jedan od primera da ni supermodeli ne prolaze mnogo bolje. Na ovu priču potaklo me je klasično ogovaranje na Sardiniji, krajem prošlog avgusta. Dok sam imala priliku da sedim u društvu veoma uspešnih i moćnih predstavnika džet-seta, veoma prijatnog bračnog para, pridružila nam se i jedna njihova prijateljica. Bogatašica po rođenju, i sa manirima sofisticirane, ekstremno bogate naslednice koja privatnim avionom odlazi do Marbelje na ručak, a večera obično u Sen Tropeu. Shvatila sam da je Eva njihova zajednička stara prijateljica i da je ova grupica ljudi prema njoj dugo gajila samo iskrena i nežna osećanja. Ona je uzgredno spomenula da je Hercigova, u društvu svog dečka Gregoria Marsaija, na iznajmljenoj jahti i da trenutno oplovljavaju grčka ostrva.

Moja domaćica se brecnula: „Zar je Eva ipak iznajmila jahtu?“

Gošća je spustila pogled, sa tužnim izrazom lica klimnula u znak potvrde i nastavila da deklamuje sve što zna o Evinim dogodovštinama.

- Ma, taj Gregorio je potpuno ostao bez novca. Znaš da mu poslovi odavno slabo idu. I samo je sada koristi. Odvratni plejboj i žigolo, ali se Eva pravi luda. Jasno je da ni ona to više ne može da podnese, i u poslednjem razgovoru mi je priznala da je sve više to zamara i da bi najviše volela da bude malo sama.

Moj domaćin, racionalni milioner, koji je skandalizovan bahatošću novih bogataša, posebno Rusa, odmahnuo je rukom.

- Ona nema para za ta izivljavanja, jahtu mora da plaća minimum pedeset hiljada eura nedeljno sa svim troškovima. A ona odavno ne zarađuje toliko!

Sada je i gošća morala da prizna da je on u pravu:

- Pa da, ali znaš teško je. Ah, kako bi to Jevreji rekli - najgore je imati pa nemati.

- Eva je navikla na luksuz. Zamisli samo, kada bi je paparaci zatekli na nekoj običnoj plaži, a ne na jahti. Pa svi evropski tabloidi bi pisali kako je finansijski načisto uništena. Ona to jednostavno sebi ne sme da dozvoli!

Zaustila sam da pitam zašto ne ostane kod kuće, ukoliko nema novca za jahtu, ali sam se brzo predomislila. Verovatno sam previše mlada, i previše siromašna, da bih postavljala takva glupa pitanja.

Morala sam priznati da je Gregorio i dalje zaista jako lep. Usput sam saznala da njegova kompanija „Sabelt fešn“ ne stoji baš najbolje zbog više pogrešnih investicija. Pre njega, Eva Hercigova je bila u braku sa basistom Tikom Toresom. Međutim, razvela se pre skoro sedam godina. Očigledno, nikada nije imala sreće sa muškarcima. Ni ovoga puta! Svakog dana priželjkuje da ostane trudna sa svojim dečkom Gregorijem.

Zašto bi, inače, ceo svet morao da zna da polako ostaje bez novca, volje i angažmana. Uostalom, neka visoka, dobro građena klinka će dugo razgledati stranice ovog tabloida i poželeti da postane nova Eva Hercigova. Na tom putu, sačekaće je mnoge prepreke i vrlo verovatno njen Bidža, koji će joj poput ovog našeg, dati primamljive opcije o kojima nikada nije ni sanjala.

U vreme Nedelje mode, opšta histerija zavlada strogim centrom Milana.

Kreatori su mesecima crtali i osmišljavali, a možda i bičevali svoje potčinjene da rade to umesto njih, manekenke su se propisno izglednjivale i trpale nemilice kokain u nozdrve, a ostali zainteresovani su se dva meseca ranije krvavo borili za propusnice.

I sve to zbog petnaest minuta catwalk show-a na Fiera Milano ili pod nekim usijanim šatorom. No, bilo kako bilo, posle tri dana, kako to već obično biva, svi su izgubili pojam o vremenu i prioritetima. Revije su kasnile satima, a najveći među dizajnerima su se jedino utrkiivali u disciplini „ko će imati jači Prvi Red”.

Neću reći da ni ja nisam podlegla tom trendu. Nisam želela da propustim bukvalno ni jednu reviju. Istina, to je bilo nemoguće. Mnogi termini su se preklapali, revije kasnile, a ja nisam baš klonirana u više primeraka. Pored toga, uprkos vezama i vezicama nisam uspela da pribavim propusnice za baš svaku reviju. Pogotovu za dve koje su mi bile od najvećeg značaja: „Prada” i „Versace”. Ipak, nemam za čim da žalim, na prvu beli čovek nije ušao, samo kosooki, a na ovoj drugoj se Njeno Veličanstvo Madona nije ni pojavila, tako da nisam mnogo toga propustila.

Vratiću se na „Etro”. Viktorija, glavna kreatorka, koju sam spopala u backstageu odmah nakon revije, perfektno isfenirana i obučena u svoju prošlogodišnju kolekciju, objasnila mi je ljubazno kako je bila inspirisana isključivo neoklasicizmom. U prevodu, čisto žabarskom estetikom, koja podrazumeva raskoš, dovoljno svedenu da pleni svojom jednostavnošću. Njene manekenke, iako odreda anoreksične i iskrivljene, bar su bile fino isfenirane sa jednostavnim make up-om i bar pomalo su ličile na izazovne žene...

Viktorija, za razliku od njih, ima najviše sto šezdeset santimetara i blizu šezdesetak kilograma, ali izgleda živahno. Ona je svoju inspiraciju tražila u slikama starih majstora Renesanse, a onda sve to okačila na pokretne leševe, i svi su bili prezadovoljni. Ako se nastavi sličnim tempom, očekujem da neko od pronicljivijih kreatora na pistu postavi rendgenska svetla, mada bi i malo jači reflektori poslužili, pa da proverimo i trenutno stanje unutrašnjih organa top modela.

Posle sam odjurila na Amulet J. Za neupućene, totalno neagresivan brend koji propagira najnoviju vrstu romantizma. Nešto između neuspele Laure Biaggoti i Marielle Burani. Neki dečko, kreator, kome ni uža familija ne zna pravo ime, izašao je uzbuđen i našmikan uz zvuke Paganinija i poklonio se masi besposličara, koji baš ništa drugo nisu imali da rade sredom u deset ujutru, nego da jurcaju po revijama.

I napokon, došao je dan za velike. Ova priča počinje jednog popodneva, pre velike Roberto Kavali revije, najavljene za sutradan u jedan popodne. Posle njegovog drugovanja sa Viktorijom Bekam letos po Sardiniji, naravno da su svi upućeniji znali da će besna engleska Spajsica uveličati prvi red ovog neverovatnog događaja. Histerija za kartama je doživljavala kartarzu, a ja sam se u društvu prijateljice uputila u prostorije u Via de la Spiga, da pokupim pozivnice. Iz kafe dela, popele smo se na sprat, a tamo mala Viktorija, odenuta u demode čizme preko kolena, u izlizanim uskim pantalonama od crnog teksasa i sa malecnim prslučićem, koji je njene grudi činio još odvratnijim, nego što su to inače. Isprobavala je teksas jaknu, prošaranu krznom i velikim zlatnim privescima. Dok smo, u nedoumici, nekoliko sekundi blenule u tu nadnaravnu pojavu, ne verujući svojim očima da je Bekamovka gotovo sama, u društvu stiliste i namrgođene menadžerke, motale smo po

torbama, ne bi li kako mobilnim telefonom fotografski zabeležile taj trenutak.

Na žalost, njena menadžerka je bila brža. Brzo smo doskakutale do Viktorije, izlupetale kako je svi naprosto obožavaju u Beogradu, predstavile se i za divno čudo otkrile da je reč o veoma ljubaznoj i još držećoj ženici. Ili je i to samo deo obaveznog imidža?! Uglavnom, kada smo je upitale za intervju, doživele smo onaj klasičan, nevinašce nastup: „Ja bih odmah, ali mi moja menadžerka ne da.” .

Srećne što smo upoznale famoznu Bekamovku, s teškom mukom smo napustile radnju, ali smo kameru uključile na izlogu, ne bi li ulovile Viktoriju u jednom tako običnom izdanju. Kada nas je primetila, slatko je počela da maše, ali je i to potrajalo samo dok nam njena verna pratilja nije pokazala kažiprst i skupljene obrve.

Onda smo pokunjeno otišle i usput srele jednog japanskog entuzijastu paparaca koji je zverao iz jednog obližnjeg, malo skrivenijeg ugla.

Pajtonovski doživljaji sa Viktorijom Bekam u glavnoj ulozi i dve Srпкиnje, koje su htele da preišaju paparace Sana, dobile su neverovatno na značaju već iste večeri. Iako je bilo reči samo o (ne) srećnim okolnostima i igri sudbine, obezbeđenje nam je prilepilo etiketu „veoma opasne”. Jer, ko da im objasni zašto su momci na ulazu „Cavali” restorana nas dve pustili unutra, dok je u toku bila vrlo bitna večera na kojoj su se okupili Sultan od Bruneja, Viktorija Bekam i domaćin Roberto. Iako je čitav ovaj istorijski događaj obezbeđivalo privatno obezbeđenje troje navedenih, plus pedeset momaka iznajmljenih specijalno za tu noć, mi smo ipak nekako unele kameru. I tu situacija dobija neverovatne dimenzije. Naravno, ko ne bi pokušao. Posle formalnog pozdravljanja, i nekoliko širokih veštačkih osmeha, kameru sam podigla u visini stola, objektiv uperila ka pomenutima, a na malom LCD ekranu pomno pratila šta se događa. U prvom trenutku sam bila zadovoljna petominutnim materijalom, sklopila sam kameru i vratila je u torbu.

Međutim, onda je Sultan poželeo da nešto došapne Viktoriji i mi smo shvatile da to mora odmah da se zabeleži. Kamera je opet bila aktivna, zum podešen, ali se ova alavost nije isplatila. U tren oka, momci odenuti u tamna odela, sa bubicama u ušima su se stvorili oko mene. Malo srpskog šarma, povlačenja prsta po dugmetu za izbacivanje diska, doduše bezuspešnog i bile smo pošteđene blamiranja ispred pravog džet-seta. Međutim, snimak je bio nepovratno zaplenjen uspešnom akcijom mnogobrojnog obezbeđenja koje se nije uzaludno motalo okolo. Uz obećanje (koje su kasnije ispunili) da će obrisati samo kritičan deo, a intervju sa Džonom Ričmondom i Dolče & Gabana reviju ostaviti, odneli su ga u nepoznatom pravcu.

Međutim, tu se priča sa našim nenamernim progonom Bekamovke po Milanu ne završava. Jer je već sutradan, na uglu Via Đoa upriličena revija Kavalijeve kolekcije za narednu sezonu. Pošto su dobili instrukcije, uplašeni od blond brinet srpskog tandema, naoružanog kamerama, bodigardovi su nas obavestili da su za nas sva snimanja završena.

Još da nije bilo kreatora lično, kao i kolega sa „Fashion TV”-a , koji su nam dali pass za backstage, možda nikada i ne bi snimile Viktoriju kako napokon priča. Doduše, sve što smo uspele, i to zahvaljujući akrobatskom preskakanju improvizovanih sedišta moje kolegince bilo je sledeće:

- Victoria, did you like the show?

- Oh, yes, yes, I like it very much!

Malo, ali efikasno, ako znamo da Viktorija tog dana nije želela da daje nikakve izjave. Posle nismo imale hrabrosti da ponovo odemo do restorana. Verovatno bi nas proglasili špijunima prvog ranga.

I dok su modne žrtve i modne ubice tražile način da se dokopaju avionske karte na relaciji

Milano-Pariz, što je bilo prosto nemoguće izvesti po završetku milanskog, odnosno na početku pariskog fashion weeka, svet je potresao navodno veliki skandal. Kejt Mos je snimljena u studiju svog dečka, kako potpomognuta novčanicom ušmrkava kokain.

Za dobre poznavaoce prilika u svetu bogatih i slavni, reč je o uobičajenom dnevnom događaju. Međutim, za puritance na svim meridijanima, ovo je bio svojevrsan skandal. I inicijalna kapisla da sve svoje pritupaste emisije posvete tragičnoj sudbini anoreksične Engleskinje.

Kejt, koja je karijeru započela kao zaštitno lice Kelvin Klajn kompanije, iako preniska (170 cm) i razroka, ubrzo je postala simbol androgene dive koja ličnom harizmom nadomešćuje nedostatak poželjnih oblina.

Pre dve godine, Kejt je posle opsežnih terapija zbog konzumiranja svega i svačega, napravila veliki come back na modnu scenu. Tačnije, nije bilo kampanje koja nije imala njeno zaštitno lice. Onda joj se dogodio „Daily Mirror” i Kate je odjednom izgubila sve. Samo naizgled! Švedska kompanija „HM” se zgrozila nad scenom i momentalno povukla milionski ugovor, što su kasnije učinili i ostali koji su angažovali Kejt.

Kasnije sam pitala Roberta Kavalija šta misli o tome i on mi je rekao da zaista obožava Kejt i sve njene poroke, ali da mu savetnici za odnose sa javnošću ne dozvoljavaju da s njom saraduje u narednih godinu dana - dok se skandal ne zataška. Kao i ostali, i već ocvali Roberto smatra da gospođica Mos nije kriva što se drogira, već zato što se nije dobro sakrila.

Istina, javnost je odavno upućena da ona svoje probleme rešava kao i Naomi Kempbel - u zavodu za bolesti zavisnosti. Ipak, svi iole upućeniji su znali da gubitak jednog miliona od jeftinog, tinejdžerskog brenda, znači i nekoliko miliona od onih koji su nanjušili odličnu zaradu od kampanje sa jednom takvom antiheroinom. Ili, bar sa jedinom koja je uhvaćena na delu.

Jedan od njih je italijanska kompanija „Pirelli” koja će upravo na svom novom kalendaru za sledeću godinu imati Kejt u glavnoj ulozi. Koliki honorar je kokainska diva dobila za taj posao, još je službena tajna. Od miliona je veći. Pa procenite sami koliko je Kejt izgubila objavljivanjem inkrimisanih fotografija u najvećem evropskom tabloidu.

Da se ne drogiraju samo modeli, prošlog leta sam se i sama uverila. Jedan od najpriznatijih svetskih dizajnera nakita, dok se u izobilju čaščavao belim prahom, u pauzi mi je ispričao da je to iz nužde morao da radi zbog uspeha u poslu.

- Bio sam samo prodavac kod „Bvlgarija”, ali sam imao super klijente - Arape. Oni su me pozvali na jednu seratu. To ti je kao produženi vikend, gde se u neku vilu dovode najlepše žene i uz obilje kokaina i alkohola se bludniči i po dva-tri dana. Prvi put kada sam gostovao na jednom takvom događaju, potpuno neupućen u to šta su drugi konzumirali, čuo sam kako jedan od gostiju pita mog domaćina zašto je pozvao „tog klinca” (mene), jer ću verovatno posle ispričati sve šta sam video. Da ne bi pokazivali prstom, ili izgubili poverenje u mene, još iste noći sam rešio da se ponašam kao i oni. Prvo sam na iskap popio viski, osetio kako mi želudac gori, a onda sam u nos stavio zlatnu cevčicu i povukao liniju. Imao sam osećaj kao da letim. Eto, ukratko, da nije bilo kokaina, ni ja danas ne bih ni slučajno bio ovo što jesam.

Njegova priča, samo je jedna od milion. Napor da odoli belom izazovu, obično se završava tužno, proslavljanjem povratka u stari lifestyle u nekoj od najekskluzivnijih ovdašnjih diskoteka. Tu se uz potoke alkohola i brdašca belog praha vraća samopouzdanje i volja za životom. Tu novac dobija svoje pravo ime, a život neophodan žilet i srce aritmiju.

Dani otrežnjenja su sumorni i tužni. Zato ih je neophodno preskočiti.

Bilo je leto. More je bilo tamno. Mi smo sedeli i uživali u prizoru. On je bio strejt. Terao me je da

mu pričam o ratu na Balkanu. Pričala sam mu. Rekao mi je da bi rado menjao svoj dosadni i isprazni život sa mojim, tako uzbudljivim, da bi mogao da ima takvo iskustvo.

Kaže, tu se krije snaga. Snaga da se bude dobar, jer kako mi je rekao:

- Elena, ja nikada nisam upoznao nekog čoveka koji je bogat, a dobar. Svi bogati ljudi su obavezno jako zli, jer su u bespoštednoj trci za novcem, morali da prodaju i svoju dušu.

Pa, na kraju krajeva, zar je od takvih ljudi trebalo očekivati da podrže jadnu i nevinu Kejt Mos. Oni su svi isti, ali nisu uhvaćeni. Podrška je priznanje, a oni sebi taj luksuz ne mogu da priušte. Jer su odreda svi isti.

Izuzetaka tu jednostavno - nema.